# CANÇÓ

VINYA clara, al dematí,
amb fulla verda i daurada:
quin alè d'aire més fi
i quina llum soleiada!
Jo m'hi voldria morir
damunt la terra cavada,
el margerol per coixí
tot humid de la rosada;
tindria el pàmpol diví
damunt la testa glaçada,
una lleu olor de pi
perfumant la marinada
i, abrigant-me el cos mesquí,
el cèl com una mirada!

Terra fresca, mar lluent,
bella mort arreceradal
Es fondria dins el vent
ma dolor, tota plegada:
la paraula resplendent
i el regust massa present
d'alguna trista besada.

MARIA MANENT